

Un preot devine predicator

Marturia fostului preot romano-catolic

J.M.A. Hendriksen

Pe cînd eram preot în Rotterdam m-am întîlnit odată cu un marinar solid romano-catolic care a făcut niște glume despre interdicția de a mânca carne în ziua de vineri. După aproape un an am fost chemat să-l vizitez pe acest om, pentru că era foarte bolnav. Doctorul i-a spus că suferă de un cancer incurabil. Cînd am ajuns la el, m-a întrebat, spre surprinderea mea, dacă mi se poate spovedi, ceea ce i-am permis bineînțeles. Ba chiar m-am bucurat foarte mult de această cerere.

Istoria vieții lui pe care am auzit-o atunci era dintre cele mai teribile pe care le auzisem vreodată. Omul acesta își irosise viața. Mediul în care fusese nevoit să crească în tinerețe și în anii de mai tîrziu era deosebit de stricat. Cînd, pe la mijlocul povestirii, m-a întrebat dacă nu eram de părere că era un om foarte rău, n-am putut decît să-i răspund: „Nu, căci dacă aș fi trăit în aceleași împrejurări, aș fi fost cu mult mai rău“.

Am constatat cu mirare, dar și cu multă emoție în timpul povestirii că din marinarul glumeț de acum un an nu rămăsese mai nimic. Era ceva sfișietor să vezi ce rău îi părea de viața pe care o dusese. Iesus Cristos părea să fi atins inima acestui om necioplît la sfîrșitul vieții, așa cum făcuse cu tîlharul de pe cruce.

Întrucît doctorul îmi spusese că marinarul bolnav nu mai avea mult de trăit, m-am dus să-l vizitez din nou după cîteva zile. Era pe moarte. În timpul conversației l-am întrebat dacă am putea cere împreună încă o dată iertare pentru tot răul pe care-l făcuse în viața lui. „Am făcut deja lucrul acesta“, a fost răspunsul, și după ce m-am uitat un timp la el fără să spun nimic, a spus: „Vă rog, părinte, ascultați-mă. Dacă unul dintre copiii mei m-ar fi insultat și mi-ar fi cerut iertare, iar eu i-aș spune după aceea că totul este în ordine, atunci după cîteva zile nu mi-ar mai cere să-l iert. Chiar și ca tată aș acționa așa. Iar Dumnezeu iubitor din cer este un Tată mai bun ca mine“. *„Mă voi bucura mult în Domnul, sufletul mi se va înveseli în Dumnezeul meu, căci El m-a îmbrăcat cu veșmintele salvării, m-a acoperit cu mantia dreptitudinii“* (Isaia 61:10).

Ce credință! Cum putea tipul acesta dur să fie la sfîrșitul vieții sale un credincios adevărat care avea siguranța salvării? În ziua următoare, el a murit în pace. El n-a avut parte de o înmormîntare religioasă, căci familia lui n-a dorit lucrul acesta. Dar pentru mine era limpede: La sfîrșitul vieții mele voi prefera să stau în cizmele acestui marinar decît în pantofii multora pe care i-am înmormîntat cu funeralii religioase!

ieșirea mea din Biserica Romano-catolică

Curînd după aceea au avut loc mari schimbări în viața mea. Am fost transferat din Rotterdam la Amsterdam. De fapt, aceasta era o promovare, dar între timp conflictul meu interior cu doctrina și practica romano-catolică ajunsese în cursul timpului atît de mare, încît m-am simțit obligat să părăsesc ordinul dominican și Biserica Romano-catolică. Din credința mea – pentru că aveam o filozofie de viață foarte materialistă – nu mai rămăsese aproape nimic. Din acest motiv am cerut în noiembrie 1955 așa-numita „dispensație“, adică permisiunea de a ieși din ordin, pe care am primit-o. Desigur, pentru ieșirea din Biserica Romano-catolică n-am primit nici o permisiune!

M-am mutat apoi la Haga, unde am început o viață complet diferită. Prin intermediul unui om cu multă influență în lume, am devenit administratorul unui hotel din Rotterdam. Era firește cu totul altceva decât faptul de a fi preot. Mă simțeam complet gol din punct de vedere mintal și spiritual. Evitam tot ce trezea în mine sentimente religioase, voiam să mă eliberez total de trecutul meu și să mă gândesc cât mai puțin cu puțință la el. Aproape am reușit. Dar pe marinarul acela n-am putut să-l uit.

Din credința mea romano-catolică nu mai rămăsese mare lucru. Rareori intram într-o biserică. Biserica Romano-catolică mă dezamăgise, iar cele mai multe servicii divine protestante mă plictiseau prin predicile anoste, schematici, seci, puțin inspiratoare și tradiționaliste, în spatele cărora nu se putea detecta prea multă convingere personală sau entuziasm. Cu câteva excepții, puținele predici protestante pe care le-am ascultat mi-au dat impresia că nu sunt decât niște eseuri personale sau teologice despre evanghelie mai mult sau mai puțin reușite, dar nici una nu era marcată de convingere interioară și de proclamarea evangheliei. Înainte de orice îmi era străin stilul predicilor și faptul că erau citite. Pe lângă aceasta, în două rânduri predicatorii erau liberali, iar mesajul lor era atât de confuz și de neclar, încât m-au derutat și mai mult. Mi-am pierdut complet interesul pentru Biserică. Dar pe marinarul acela n-am putut să-l uit.

După trei ani de lucru în hotel, pentru care eram total nepotrivit, am devenit profesor de limbi clasice la câteva instituții de învățământ mediu. A treia și ultima dintre școlile în care am predat era un liceu creștin din Haga. Acolo am ajuns desigur în contact cu colegi creștini. Nu pot să afirm că toți erau modele de creștinism viu, dar erau unii care își trăiau viața în mod conștient după niște convingeri creștine și care radiau libertatea și bucuria unor copii ai lui Dumnezeu. Fără să vreau, am început să-i observ, și lucrul acesta a devenit o experiență atractivă pentru mine.

Biblia a început să mă fascineze

Trebuia să încep orele în fiecare dimineață citind un scurt pasaj din Biblie. Spre mirarea mea, am început treptat să mă bucur de lucrul acesta. Cuvântul lui Dumnezeu a început să mă atragă și să mă fascineze ca niciodată înainte. Curînd citeam pentru mine cu mult mai mult decât pasajul acela scurt pe care trebuia să-l citesc la școală. Am citit de asemenea și comentarii scrise de învățători biblici cunoscuți. Uneori, acestea erau lămuritoare și inspiratoare, dar de cele mai multe ori le găseam plicticoase și seci. Lucrul acesta m-a necăjit, deși nu împărtășeam deloc ideea că Biblia poate fi înțeleasă numai cu ajutorul unor învățați. Eunucul etiopian a fost inițiat în înțelegerea pasajului din Isaia nu de către un profesor sau lucrător ordinar, ci de către diaconul Filip. „*Atunci Filip și-a deschis gura și, începînd de la acest pasaj i-a predicat evanghelia despre Iesus*“ (Fapte 8:35). Iar Filip a predicat în așa fel, încît omul a crezut, a fost botezat și și-a văzut mai departe de drum plin de bucurie.

După citirea cîtorva comentarii mi-a fost imposibil să spun că-mi continui drumul plin de bucurie. Dimpotrivă, foarte adesea bucuria pe care o aveam deja ca urmare a mesajului minunat al iubirii și îndurării lui Dumnezeu era slăbită și împiedicată. De aceea, din toate scrierile acelea savante despre Biblie pe care le citeam nu s-a prea lipit nimic de mine. Dar pe marinarul acela n-am putut să-l uit. Cu cît citeam mai mult din Biblie, cu atît înțelegeam mai bine de ce nu-l puteam uita. Acest om era un credincios adevărat. Personal, eu nu eram și nu fusesem niciodată cu adevărat, în ciuda faptului

că mai înainte acceptasem un mare număr de teze teologice ca „adevăruri religioase“ și în ciuda faptului că deținusem o poziție de conducere în Biserică.

Am ajuns la această concluzie prin citirea Scripturii. A fost un timp când socoteam că pentru a crede trebuie să accept autoritatea altuia (de exemplu, a Bisericii) și să accept cu intelectul un anumit număr de adevăruri (de pildă că Dumnezeu există, că există un cer și un iad, că există sacrameente, etc.). Totuși, Biblia m-a învățat că nu aceasta înseamnă credință. Dacă ar fi așa, atunci însuși diavolul ar fi și el un credincios. Diavolul acceptă aceste adevăruri! Dar nu aceasta este credința adevărată.

Abraham L-a crezut pe Dumnezeu

Potrivit Sfintei Scripturi, credința este identică cu încrederea. Biblia îl numește pe Abraham tatăl tuturor credincioșilor din cauză că s-a încrezut în Dumnezeu și în Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă nu l-a înțeles din punct de vedere intelectual. *„Și el a primit semnul circumciziei ca sigiliu al dreptitudinii credinței pe care o avea încă pe când era necircumcis, ca el să poată fi tatăl tuturor celor ce cred, deși nu sunt circumciși, ca să le fie socotită și lor dreptitudinea“* (Romani 4:11).

Când Abraham și soția lui au avut laolaltă aproape 200 de ani, Dumnezeu a spus că vor avea un copil. Din punct de vedere biologic, lucrul acesta era complet incredibil, totuși Abraham s-a încrezut în faptul că Dumnezeu Își va împlini Cuvântul.

La fel era și marinarul acela. El nu știa absolut nimic despre o teologie formală și rareori fusese la biserică, dar la sfârșitul vieții a fost credincios. El știa că Dumnezeu era Tatăl lui, că păcatele îi erau iertate și că era unul dintre copiii lui Dumnezeu. Această încredere tare ca stînca l-a făcut să strige de pe patul său de moarte: *„Abba, Tată“*.

Eu cred în Dumnezeu

Curînd după ce am înțeles prin citirea Scripturii ce este cu adevărat credința, Biblia a devenit pentru mine o carte complet diferită. N-am putut face altceva decît să mă supun Scripturii și să mă încred în Domnul. Pe urmă am putut și eu, în niște clipe de neuitat, să strig din toată inima: *„Abba, Tată“*. De acum făceam și eu parte dintre copiii lui Dumnezeu. Am descoperit că este absolut demn de încredere tot ce spune Sfînta Scriptură despre credincioși și despre promisiunile făcute lor. Puteam și eu să am „viața eternă“, nu numai mult mai tîrziu, ci acum! *„Adevărat, adevărat vă spun: Cine crede în Mine are viața eternă“* (Ioan 6:47).

Întristare și bucurie

Dintr-odată au ieșit la suprafață sentimente de întristare și regrete pentru multele mele păcate groaznice, sentimente pe care nu mi le-am putut înfrîna. Dar ele erau amestecate într-un mod minunat cu bucuria abundentă dată de siguranța că eram salvat prin sîngele prețios al lui Iesus de condamnarea eternă și că acum eram pentru totdeauna un copil al lui Dumnezeu. Este pur și simplu imposibil să descrii ce înseamnă aceasta cuiva care n-a cunoscut niciodată pînă acum o asemenea siguranță. După această schimbare spirituală completă în viața mea, m-am simțit nespus de

fericit. La fel mă simt și azi. Iată de ce doresc ca mulți alții să experimenteze aceeași bucurie ca mine, și mă rog zilnic pentru aceasta.

„Și pe noi, care eram morți în păcate, El [Dumnezeu] ne-a făcut vii împreună cu Cristos“ (Efeseni 2:5). Tu și cu mine facem parte dintre cei ce erau condamnați la moartea eternă! Pe crucea de la Golgota, acolo unde tu și cu mine meritam să atîrnăm înaintea de respingerea noastră pentru totdeauna, Iesus a fost Cel care a suferit. El ne-a luat locul și a murit ca să ne salveze de moartea eternă și să ne sfințească și binecuvînteze acum și pentru totdeauna! Acest mesaj extrem de impresionant al iubirii nesfîrșite a lui Dumnezeu este miezul Scripturii, acea carte unică cu conținutul ei unic. Ca să spun și altora acest mesaj minunat și plin de speranță al răscumpărării, eliberării și vieții eterne, fără să-l denaturez, am devenit predicator.

Numai Cristos

Fusesem călugăr peste cincisprezece ani, dar oricît de importantă ar fi fost această poziție în ochii oamenilor, mi-a fost cu neputință să găsesc pacea și fericirea în ea. Fără siguranța iertării păcatelor și a faptului că sunt un copil al lui Dumnezeu nu puteam trăi fericit și în pace, și nici acum nu pot. Biserica Romano-catolică n-a fost niciodată în stare să-mi dea această siguranță, nici chiar cînd eram preot și călugăr. Ea nu m-a învățat ce este necesar pentru a avea aceste lucruri. Nu m-a învățat că este necesară numai îndurarea lui Dumnezeu, iar din partea omului e nevoie numai de credință, iar calea într-acolo se află numai în Scriptură.

După convertirea sa, fratele Hendriksen a lucrat încă mulți ani ca predicator și învățător. Și după pensionarea sa folosește orice prilej ca să servească Domnului. Dacă ar trebui să-l caracterizăm în cîteva cuvinte, acestea ar fi poate: „om bun ca pîinea caldă“. Între timp (2006) a împlinit 92 de ani și locuiește în Zwolle, Olanda.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea

Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

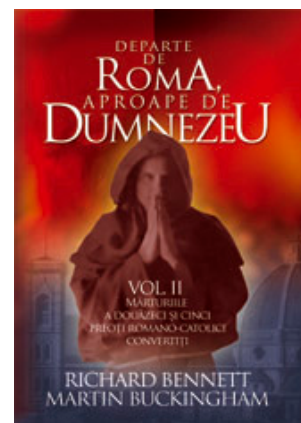
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch